

Na glavi stanovnika

Pokrajinski cirkus sa osnivanjem akademije nauka, koji traje već dobrih 13 godina, nikako se ne završava. Za početak tog smešnog pozorišta, podsetićemo, dobar deo zasluga ide i na račun našeg tadašnjeg, pančevačkog narodnog poslanika u Skupštini Vojvodine dr Dragoljuba Živkovića. Hteo čovek da bude akademik, pa to ti je. A pošto mu to sa Srpskom akademijom nauka (SANU) nikako nije polazilo za rukom, gurao je da se osnuje ista takva, Vojvođanska akademija (VANU). Ideja pala na plodno autonomaško tle, a šansu da se okite titulom akademika tu su videli mnogi pokrajinski mediokriteti. I tako, oktobra 2003. godine napravi se VANU.

Međutim, ne lezi vraže, Ustavni sud je decembra 2013. godine sve to proglasio suprotnim Ustavu! Time se autonomaško-akademske ambicije, dakako, nisu smirile, pa je pokrajinska vlast (čitaj: DS, LSV i SVM) nedavno, da se Vlasi ne dosete, osnovala nevladinu organizaciju, to jest javnu ustanovu, nazvavši je Vojvođanska akademija nauka, umetnosti i kulture, skraćeno – VANUK.

Iz očiglednih razloga, u ime nove Akademije, nije uđenut sport, već kultura, jer bi se akronim u suprotnom završavao sa ANUS i mogao da asocira na analni otvor. Što baš i ne bi bilo zgodno.

Elem, tu se cirkus ne završava. Ubrzo posle odluke vojvođanskog parlamenta o osnivanju VANUK-a, stranka „Treća Srbija” podnela je Privrednom sudu u Novom Sadu prijavu za upis u sudski registar Visokoakademskog novosadskog ujediniteljskog kluba! Skraćeno – VANUK.

Trećesrbijanci, po rečima Miroja Jovanovića, čoveka slikovitog imena i potpredsednika ove stranke, nastale izdvajanjem iz Pokreta „Dveri”, želeli su ovime, navodno, da obeleže vek od prisajedinjenja Banata, Bačke, Baranje i Srema Kraljevini Srbiji. S druge strane, potencijalni akademici smatraju da je reč o neozbiljnom triku, kako bi se registrovala ustanova VANUK, pre pravog pokrajinskog VANUK-a!

Ukoliko se rešenje ipak pronade i registruju oba VANUK-a, biće to jasan signal i drugima u Srbiji, o čemu smo u „Pančevcu” pisali još 2003. godine. Tako bi moglo da se dogodi da uskoro dobijemo i inicijative za osnivanje, na primer, Sandžačke (SDŽANUK), Krajinske (KANUK), Pirotsko-vranjske (PIVANUK), Donjo-zaplanjske (DOZANUK), a zašto ne i Južnobanatsko-pančevačke akademije nauka, umetnosti i kulture (skraćeno: JUPANANUK).

Na taj način bismo postali prvaci sveta i u jednoj naučnoj disciplini: po broju akademika po glavi stanovnika.

I na glavi stanovnika.

Nema više B92

Protiv diktature Slobodana Miloševića nekada su se borili Studio B, B92, „Vreme”, „Naša Borba”, „Beta”, „Glas Amerike”, Bi-Bi-Si, Radio Slobodna Evropa. U Srbiji Aleksandra Vučića i Tomislava Nikolića od pre nekoliko dana više nema nijednog opozicionog medija.

Ono što nije uspelo bivšem čelniku socijalista – da učutka Radio B92, pošlo je za rukom grčkoj kompaniji „Antena”, sadašnjim vlasnicima „Prve srpske televizije” i kompanije B92. Umesto radija s tim nazivom, na frekvenciji koju on zauzima sada se čuje samo muzika koja se pušta s kompjutera.

Svesno ubijanje nekada megapopularne „Devedeset dvojke” bilo je temeljno i trajalo je dugo. Novim gazdama te medijske kuće prvo je zasmetao „Peščanik”, pa onda „Utisak nedelje”. Ni to im nije bilo dovoljno, pa su zabranili „Insajder”, a vesti, nekada okosnica informativnog programa, već duže vreme su bleđa senka u odnosu na ranije godine. Uzdanice sadašnjih vlasnika „Devedeset dvojke” su stupidarije poput „Bulevara”, serija „Priatelji”, „Lud, zbunjen, normalan” i kviza „Zlatna ribica”. Za jesen se najavljuje i prikazivanje novog serijala „Velikog Brata”, pa će zabava biti potpuna.

U ovome, ipak, ima neke više, kosmičke pravde: novi vlasnici B92 namerno su upropastili tu medijsku kuću i potpuno izbacili ili sveli na minimum sve ozbiljnije političke sadržaje da bi napravili izuzetno gledanu komercijalnu stanicu, koja je imala da bude kopija „Prve srpske televizije”. Međutim, u tome nisu uspeli, o čemu svedoče sve češće najave da žele da je prodaju zbog slabe gledanosti i slušanosti i izuzetno niskog rejtinga.

Ako ništa drugo, bar su pokazali da žele da ispoštuju zahtev grupe nekadašnjih novinara i osnivača „Devedeset dvojke” da ta medijska kuća sada promeni naziv, jer sa nekadašnjim B92 više nema ništa zajedničko. Umesto tog naziva, radio se sada zove „Play”, a ima nagoveštaja da će se uskoro tako zvati i televizija.

Pitanje za kraj: da li se sećate kada ste poslednji put čuli dobar politički vic? U Srbiji Aleksandra Vučića i Tomislava Nikolića moguće je nasmejati se zbog „vazduplohova” i sličnih „bisera” čelnika vladajućeg režima samo uz emisiju „24 minuta” Zorana Kesića. Za nju je trenutno u toku letnja pauza, a videćemo da li će nastaviti da se emituje od septembra. Ako se sadašnjim vlasnicima „Devedeset dvojke” i ta emisija učini previše radikalnom, na Srbiju će pasti potpuni medijski mrak.

Svi smo ugroženi

„Incident koji se se dogodio u holu gradske kuće u Užicu, u kom je napadač nožem ranio novinara dok je uzimao izjavu od sagovornika, predstavlja još jedan u nizu primera koji svedoče o ugroženosti zaposlenih u medijima dok su na dužnosti.

Medijsko udruženje 'Lokal pres' naglašava da je nedopustivo nasilje nad novinarima, a članovi tog udruženja smatraju da se moraju obezbediti neophodni uslovi za neometan i bezbedan rad predstavnika svih medija. Još jednom apeluju na državne organe da pažljivo sagledaju položaj predstavnika sedme sile, naročito u lokalnim medijima, i preduzmu sve što je u njihovoj nadležnosti da bolje zaštite novinare od fizičkih napada, verbalnih pretnji i ucena. 'Lokal pres' očekuje da će nadležni organi u najkraćem roku utvrditi sve detalje i motive napada na novinara i da će adekvatno kazniti počinioca”.

Ovo je samo deo saopštenja o incidentu koji se dogodio pre nekoliko dana i podsetio nas da živimo u društvu u kome je sve više onih koji su psihički „pukli” i sve manje uspevaju da se kontrolišu. To i nije čudno ako se uzme u obzir da se krizi, koja je počela još sredinom osamdesetih godina prošlog veka, ne vidi kraj. Dovoljno je okrenuti crne hronike u novinama, videti da na „Fejsbuku” i drugim društvenim mrežama raste broj onih koji „lajkuju” vesti o ubistvima, teškim saobraćajnim nesrećama i pljačkama banaka i setiti se da je nakon prošlogodišnjeg ubistva petnaestogodišnje Tijane Đurić na „Fejsbuku” bilo onih koji su hvalili i podržavali njenog ubicu, pa da se zapitamo u kakvom društvu živimo.

Događaj od pre nekoliko dana u Užicu otvorio je brojna pitanja: šta bi se dogodilo da je napadač novinara bio naoružan i da je umesto noža nosio pištolj ili ručnu bombu? Treba li pripadnici obezbeđenja detaljno da pretresaju sve one koji ulaze u institucije, s obzirom na to da postoje načini da, oni koji žele, unesu neko oružje ili bombu bez obzira na metal-detektore na vratima i skenere? Ako bi se uveli detaljni pretresi, koliko bi to trajalo? Treba li da zatvorimo oči, gledamo svoja posla i ne reagujemo ako vidimo da je neko napadnut, s obzirom na to da je užički novinar ranjen dok je pokušavao da pomogne drugoj osobi?

Zbog incidenta u Užicu posebno bi trebalo da se zamislimo mi u Pančevu, jer smo imali već dva slična iskustva. Početkom devedesetih godina bačena je ručna bomba koja je eksplodirala tokom jednog suđenja u Višem sudu, a nedavno, ispred zgrade Gradske uprave, uhapšen je naš sugrađanin naoružan lovačkom puškom, koji je

prethodno tražio da se sastane sa gradonačelnikom.

M. Gligorić

Medijski buvljak kao „dan de”

Poslednjih dana juna za pedesetak medija u Srbiji pala je konačna odluka. Agencija za privatizaciju objavila je javne pozive za prodaju velikog broja radio-televizijskih kuća, novinskih firmi i agencije „Tanjug”. Razlika u odnosu na Operaciju Overlord i „dan de”, kada su saveznici izvršili invaziju na Normandiju, biće u tome što se iskrcavanje novih vlasnika u studije i redakcije neće dogoditi u jednom danu, već će se produžiti na ceo avgust, a možda i na septembar i oktobar, kako je to bog zapovedio, to jest zakon aktuelne srpske vlasti.

Podsećanja radi, za RTV Pančevo, „dan de” će biti 3. avgust, a za „Pančevac” 18. avgust. Čak i ako tih dana ovi mediji ne budu dobili nove vlasnike, dobiće ih vrlo uskoro.

A kao i na svakoj buvljoj pijaci na kojoj se prodaje korišćena i polovna roba, u manje ili više upotrebljivom stanju, cene će biti vrlo raznolike. Tako na primer, javno preduzeće za informisanje Novi Kneževac moći će da se pazari za samo 235 evra, koliko je procenjeno da vredi i što predstavlja početnu cenu, dok će za novosadski „Dnevnik” novi vlasnik morati da izdvoji 7,3 miliona. Za manje od 10.000 evra biće prodato još desetak medijskih kuća diljem Srbije.

Dakle, pravi medijski buvljak, poput onog našeg pokraj Bavaništanskog puta. Neko od kupaca će verovatno uspeti da svoju novu igračku upotrebi i iskoristi za samo njemu znane potrebe, a neko će njom moći jedino da se zakiti, stavi je na policu i pokazuje prijateljima. Što bi rekli ekonomisti, nije ovde u pitanju cena koliko je reč o ekonomskoj održivosti onoga što se kupuje, a to se, nažalost, zaboravlja i to većina gubi iz vida. Većina i onih koji se pojavljuju kao zainteresovani za kupovinu, a velika većina i onih koji o tome po kafanama samo filozofski raspredaju.

Kao i posle svake bitke, na kraju će se skupljati čaure. Gubici saveznika u Normandiji su bili oko 50 hiljada mrtvih i 150-200 hiljada ranjenih i izbačenih iz stroja. Gubici posle medijskog „dana de”, to jest onih koji su izbačeni iz stroja, biće naknadno evidentirani samo u Nacionalnoj službi za zapošljavanje. Njihov broj se ne zna, a procenjuju se na nekoliko hiljada. Državni medijski generalštab je valjda procenio gubitke. U šta nismo sigurni.

Kolateralnu štetu, nažalost, nemoguće je proceniti. Slobodni mediji, kao jedan

od nosećih stubova demokratije, biće ozbiljno oštećeni.

A ona zbog toga – sklona padu.

Z. Spremo

Legla nepotrebnih, zaludnih i užirenih

Onaj ko nije bio na zagrebačkom velesajmu, taj ne zna šta je muka – govorilo se nekada. Ta poslovice u novijem izdanju mogla bi da glasi: onaj ko nije imao posla sa Agencijom za privatizaciju, taj ne zna šta je muka i nevolja.

U istinitost ovakve tvrdnje nedavno je mogla da se uveri i naša lokalna vlast, kada je od pomenute državne institucije dobila obaveštenje da bi zbog predstojeće privatizacije RTV Pančeva naša Skupština morala da donese novu odluku, i to u roku od sat i po! Takav zahtev može da postavi samo neko ko je arhiduduk i nema blage veze o tome kako funkcioniše vlast, ni koje su obavezne procedure za donošenje skupštinskih odluka, bez obzira na to o kojem je nivou vlasti reč. Ili neko ko je birokrata poput Viće iz Nušićevog „Sumnjivog lica”. Ili neko ko je toliko bezobrazan da smatra kako mu državna sinekura dozvoljava ama baš sve.

A u pomenutom slučaju postoji opravdana sumnja da je tu bila reč o svemu rečenom po malo.

Uostalom, ko god bi pomislio da je to samo izolovan slučaj može da priupita direktorku „Pančevca” o njenim iskustvima sa Agencijom. A pre nego što počne da mu objašnjava bilo bi poželjno da popije nekakav sedativ za smirenje.

Povrh svega toga, došla je i izjava novopostavljenog direktora te institucije kako zaposleni sabotiraju posao na privatizaciji, jer kada bi ga obavili ne bi imali više šta da rade i ostali bi bez dobrog i unosnog zaposlenja. Zato tokom proteklih pet-šest godina nije privatizovano ni jedno jedino preduzeće sa obaveznog spiska, a oko 300 zaposlenih u Agenciji je za to vreme primalo plate duplo više nego njihove kolege u ministarstvima.

Nedavno nam je i Saša Radulović otkrio da je za vreme njegovog kratkog ministarskog mandata najavio uvođenje reda u Agenciju, a zaposleni su odmah počeli da beže u ministarstva, bez obzira na to što će dobijati dvostruko nižu platu. Procenili ljudi da je tamo bezbednije.

I sve je to samo vrh ledenog brega višegodišnjeg procesa nazvanog „agencijacija

Srbije". Pa sada više niko nije u stanju da prebroji sva ta legla nepotrebnih, zaludnih i užirenih jata, zvali se oni agencije, direkcije, zavodi, fondovi ili prćije. A sumnja se da ih ima više od 150. Bilo je samo praznih obećanja o racionalizaciji, efikasnosti, preispitivanju i sličnim kao bajagi procesima.

Jer koja je vlast luda da to ukida. A gde će posle da uvali svoje zaslužne kadrove, to jest raznosaae plakata i flajera, nosioce partijskih zastava, požarne kod biračkih kutija, šetače uz stranačke šefove i svu tu prateću svitu koja je dokaz njihove sopstvene važnosti, značaja i moći.

I baš ako državi bude manjkalo para – pa tu su krediti. A ima još i penzionera.

Z. Spremo

Let „naslepo“

Helikopterska nesreća u kojoj je poginulo sedam osoba zahvaljujući političarima i novinarima prerasla je dimenzije jedne tragedije i sada se klati između otužne zabave za problematične medije i ozbiljnog političkog problema.

Neke činjenice su utvrđene, druge bi tek trebalo da budu, tužilaštvo nije ni počelo da radi svoj posao, a već su počele da padaju presude. Po medijima i na konferencijama za novinare. Najpre su mediji servilni premijeru Aleksandru Vučiću, pozivajući se na izveštaj jedne od vojnih komisija, počeli da optužuju pilota Omera Mehića i njegovog kolegu da su bili alkoholisani, da bi ih Vučić nakon toga branio.

Druga glasila od samog početka iznose manje-više otvorene optužbe da su krivci za pad letelice ministri Bratislav Gašić i Zlatibor Lončar, koji su hteli da se fotografišu kako spasavaju bebu iz Sandžka.

Premijer je besan zbog toga ponovo pribegao taktici rasprave s novinarskim pitanjima umesto da odgovori na njih. Tom prilikom on je tvrdio da Gašić i Lončar nisu krivi i odgovornost za ovaj događaj preuzeo na sebe.

Ovo je jako zanimljivo, jer Vučića niko i ni na koji način nije doveo u vezu sa ovom tragedijom, pa je pitanje zašto je rekao tako nešto. Ukoliko je hteo da zaštiti svoje ministre za koje tvrdi da su nevini, najbolji način za to je da insistira da se istraga dovede do kraja i utvrde baš sve relevantne činjenice o događaju. Ili je možda baš to problem?

Ovakva izjava mogla bi se tumačiti i na drugačiji način. Naime, premijer je svojim ličnim primerima spasavanja ljudi iz snežne mećave helikopterom i poplavljenih Obrenovčana iz čamca, a sve to pred televizijskim kamerama,

postavio standard ponašanja članovima svog kabineta u kriznim situacijama. Možda je to razlog što sada pokušava da zaštiti dovojicu ministara.

Nezavisno od kraja istrage, nalazi o surčinskoj nesreći pokazuju da je prenebregavanje procedura i ponašanje mimo propisanih pravila u kriznim situacijama ozbiljno uzelo maha. A to je prvi put primećeno upravo u pomenutim poplavama i mećavi, kada su se političari petljali u poslove za koje nisu obučeni da bi lepo ispali u medijima.

D. Vukašinić

(Ne)bezbednost dece

Kad je lepo vreme, na jedinom dečjem igralištu u gradskom parku okupe se stotine mališana. Da bi se deca bezbrižno igrala, preduslov je da su sprave i prostor bezbedni, a o tome bi, logično, trebalo da vode računa javna preduzeća.

Kad se neka stara sprava na igralištu polomi, priznaćemo, nadležni je vrlo brzo poprave. Međutim, problem je sa okolnim „aksesoarima“, na koje nadležni, a ni većina roditelja, ne obraćaju pažnju. Naime, reč je o gajtanima koji vise s drveća, zaostalim, pretpostavljamo, od novogodišnjeg kićenja od pre nekoliko godina.

Na jednom stablu koje se nalazi u okviru igrališta visi takav gajtan u obliku omče! Da ova naprava može da bude interesantna deci, uverila se i potpisnica ovih redova, jer je svedočila događaju kada je jedno dete pokušavalo da stavi metalnu omču oko vrata! Takođe, na drugom drvetu, isto u okviru igrališta, visi metalna „lijana“, doduše ne u obliku omče, već je elegantno spuštена niz drvo. Ne možemo a da ne pomenemo čuvene lance koji se nalaze u prostoru bivše bašte nekad kultnog hotela „Sloboda“, koji su deci veoma primamljivi i često se ljuljaju na njima, a istovremeno mogu biti i vrlo opasni.

Ako dodamo da u okviru igrališta postoje tek dve kante za smeće (ostale su odavno polomljene) i nekoliko „fensi“ kanti za pseći izmet s video-nadzorom, koje niko ne koristi, ostaje nam da otvorimo četvore oči i da se nadamo da nadležni neće reagovati tek kada se, ne daj bože, desi neka nesreća.

I. Predić

Švedani „ćeraju“ Kineze?!

Doživeli smo i to da u našu sve napredniju zemlju treba da dođu bogati severnjaci, a da iz nje odlaze siromašni istočnjaci.

Naime, ovih dana je obelodanjeno da će dva vodeća svetska trgovinska lanca uskoro otvoriti svoje ispostave u Srbiji. Reče to ministar spoljne i unutrašnje trgovine, turizma i telekomunikacija – Rasim Ljajić, najavivši da „Lidl“ do kraja godine treba da dovrši kupovinu petnaest lokacija, jer ta nemačka kompanija, prepoznatljiva po najnižim mogućim cenama artikala, ispod toga i neće da pokreće biznis u jednoj državi. S druge strane, večiti ministar predvideo je i dolazak čuvenog švedskog proizvođača nameštaja „Ikee“ (premda nije precizirao kada će se to dogoditi). Sve te obećavajuće reči dugovladajući Rasim izgovorio je u „Pinkovoj“ „Teškoj reči“, što nam „garantuje“ da se s prethodno izrečenim nije zvezčiti...

Nedugo zatim predsednik Asocijacije kineskih trgovaca u Srbiji izneo je podatke prema kojima je u poslednjih godinu dana broj žitelja najmnogoljudnije države na privremenom radu u našoj zemlji prepolovljen, pa ih je sada manje od tri i po hiljade. Kao jedan od glavnih razloga takve tendencije navodi se očevidan pad standarda građana Srbije (premda neki vele da im je ovde bilo toliko dobro da im je nekako postalo neprijatno). Eh, tuga nas obuže za braćom Kinezima – baš će nam nedostajati ona bofl roba i miomirisi njihovih lokala, a posebno će biti oštećeni radnici koji su, onako neprijavljeni, „uživali“ u dirinčenju „od jutla do sutula“ za imponantnih sedamnaest crvenih.

Međutim, vratimo se temi: i površnim poznavaočima svetskih ekonomskih prilika ovde nešto ne štima. Kako narečeni trgovinski lanci ne eksperimentišu previše, već isključivo dolaze na stabilna tržišta, simptomatično je da namazani istočnjaci u stampedu beže od proklamovanog boljitka.

Ili, ne dao bog, ministar s najširim koalicionim potencijalom ne anticipira dobro?! Ma, retko taj greši... Zašto bi ga inače uzimali i žuti, i plavi, i crveni za ortaka pri deobi „plena“?

Pa, ako je verovati toj moralnoj gromadi, evidentno je da nam dolaze neki lepši dani. Da ne kažemo ružičasti...

Evo, koliko juče, 1. aprila, dogodio nam se jedan takav...

J. Filipović

Strah od svake kiše

Više nema sumnje: Srbija nije izvukla nikakve pouke iz strašnih poplava koje su prošlog proleća mnoge ostavile bez krova nad glavom i nanele ogromne materijalne štete.

Umesto da bude suprotno, ne samo da nadležni nisu spremni za slučaj da se i ove godine ponove velike padavine, već i stanovnici mnogih gradova i sela širom Srbije sa strahom gledaju u nebo svaki put kad se naoblači.

Iako nedavne kiše nisu bile ni približno tako jake poput prošlogodišnjih, u mnogim sredinama su izazvale velike probleme. U Pirotu se Nišava izlila preko keja koji se nalazi u centru grada. U Surdulici je privremeno zabranjen saobraćaj na delu puta koji vodi od Vladičinog hana jer je deo asfalta potonuo. U selima u okolini Šapca brojni ljudi i deca su morali da budu evakuisani jer im je nabujala reka Tamnava ugrozila kuće.

Na putu Mali Zvornik – Ljubovija saobraćaj je bio otežan zbog velike količine vode koja se izlila na kolovoz. Iako se taj problem javlja posle svake obilnije kiše u poslednjih deset godina, još uvek nije nađeno rešenje. Najveća sramota je ono što se dogodilo u Kraljevu. U tom gradu je nakon prošlonedeljnih kiša nasip na Ribnici, koji je nedavno završen, pukao i srušio se. Da bruka bude veća, njegovu izgradnju je finansirala norveška vlada!

A da sve bude apsurdnije, nadležni u rukovodstvu naše države ništa ne preduzimaju ni kada je reč o boljem opremanju spasilačkih službi pri Sektoru za vanredne situacije. Ovo još više čudi ako se uzme u obzir da dugoročne vremenske prognoze za Srbiju upućuju na to da će u mesecima koji dolaze biti česte jake kiše, ali i vrućine, što znači da bi trebalo da budemo spremni za poplave i velike šumske požare.

Umesto da su posle svega što nam se desilo prošlog proleća nadležni rešili da ne dozvole da se to ikada više ponovi, stiče se utisak kao da razmišljaju otprilike ovako: „Ma nema šanse da se ponove prošlogodišnje kiše. Ako se to ipak desi, zvaćemo u pomoć vojsku i ruske spasioce, a za obnovu kuća ćemo tražiti strane donacije”.

M. Gligorić

Odliv udavača

Pored Guče i „Egzita”, stranci prosto obožavaju provod na beogradskim splavovima. Listom odgovaraju da se razlog krije u obilju oskudno odevenih i ultraseksepilnih lepotica. Imućni zapadnjaci ne kriju ushićenje ne samo izgledom već i srdačnošću, pa čak i toplinom zgodnih Beograđanki.

Hmm, tu nešto ne štima, budući da svako (od nas ovdašnjih smrtnika) ko je imao prilike da opšti s prestoničkim frajlama, za opis profila njihovih ličnosti radije bi upotrebio prideve kao što su arogancija, uobraženost, nadmenost...

Pa, u čemu je fora?!

U poslednje vreme sve je uočljivija tendencija da je ženska lepota (uz nesebičnu pomoć golotinje) naša najveća „izvozna šansa”, pored odliva mozгова i rasprodaje fudbalskih talenata. U tome smo bar poznati diljem cele kugle zemaljske (te Stanijina guza sija na terasi u Dubaiju, te Sorajine dude šljašte u Las Vegasu...), a „sveža roba” nudi se na sve strane. Najdalje su otišle plejbek zvezdice „modelsice” (čuvena firma za plasman genetski modifikovanog ženskog mesa), koje su za jedan svetski poznat satelitski kanal uradile serijal o putovanju sa zadatkom da budu što razgolićenije i nikako ne progovaraju.

I njima je primarni cilj plasman na „inostrano tržište”, to jest žudnja da se, poput svojih „slavnih” prethodnica, atributi(na)ma nametnu bogatim zapadnjacima, a sve više i istočnjacima. Uzori su im izvesna Sandra Meljničenko, čiji suprug Rus, tajkun, barata milijardama dolara, a samo svadba ih je koštala „tričavih” trideset miliona zelembaća; kao i Ivana Berendika, udata za jednog od osnivača „Gugla”, koja se „zlopati” u „skromnoj” vili na Floridi, vrednoj „jedva” sedam miliona.

Da je izgled udarni adut za gala udaju, znaju i mnogi „brižni” roditelji, pa svoje mezimice od malih nogu pripremaju za vreme kada će se odlučivati o njihovim sudbinama. Bitno je samo domoći se što bolje pozicije na „draftu” i osvojiti premiju u vidu glamurozne svadbe ili baškarenja u skupocenim vilama. I nije preterano važno da li će se do toga doći preko medija, tabloida, društvenih mreža... Ili pak tako što će se strendžerima prodavati finoća na narećenim splavovima.

Čudni su putevi gospodnji za tutanj iz uklete „sabarbije” – jedni to rade na mozak, drugi uz pomoć kopački i „bubamare”, dok su nekima sasvim dovoljne i one stvari...

J. Filipović